

LES HORES

Un relat de: [redrose](#)

Tic-tac, tic-tac... aquell rellotge no para de sonar. Minut rere minut, segon rere segon...incansable, esgotador. Que potser no ho sabem ja, que el temps passa de pressa? Fins i tot tenim assumit i per descomptat que la mort ens arribarà algun dia. Però, jo em pregunto: cal anar sempre amb presses? Que no és maco disfrutar d'un moment únic? L'edat passa per a tothom i de vegades, ens encantaria retornar a un precís instant, on tot semblava tan meravellós i potser important.

Mirem per la finestra, ens llevem, marxem, tornem i ens tornem a adormir, en aquella mateixa situació, en aquella mateixa habitació, potser en la mateixa postura. I és que sembla que no, però potser anys enrere, en aquella mateixa casa, les coses eren perfectament perfectes i tothom era feliç...potser ara ja no en queda més que el record, que persisteix en les ments d'aquells que es neguen a seguir endavant.

Així doncs, seguim o no seguim? Avançarem? Seguirem planejant el dia següent amb la mateixa alegria, i per descomptat, amb la certesa que potser, serà l'últim.